ער דאַרף האָבן די עקסטראַ נאַרהאַפטיקייט וואָס

FRY'S COCOA

גיט

שרייבט פאַרן פרייען רעסיפּי ביכל

עקסטרא נאַרהאַפטקייט מיינט עקסטרא ענערגיע, עקסטרא וואַרימקייט, זיכערקייט אין די קאַלטע, נעפּעדיקע טעג וואָס קומען. איר ווייסט ווי נאַרהאַפטיק מילך איז. ווען נעמאַכט אין פ ר י י ס קאַקאָ איז עס כמעט נאָך אַמאָל אַזויפיל נאַרהאַפטיק. זעט אַז די קינדער זאָלן האָבן זייער פ ר י י ס — די קאַקאָ מיט דעם שאָקאָלאַדנעם פלייוואָר — און דער סאַמע עקאָנאָמישער פּרייס ביכל.

J. S. Fry & Sons (Canada) Limited, Montreal, Que.

310

געמאַכט פון דער עלטסטער קאַקאָ און שאָקאָלאַד הויז אין דער וועלט

עלטערן פאַרשטייען דער בייבס שפּראַך

"מיר האָבן נעריינקט אַז מיר גייען פאַרלירן אונזער בייבי, ווען עס האָט זיך איר געשניטן ציינדלאַך", האָט נעזאָגט אַ מוטער פון קענטאַקי. "זי האָט קיין זאַך ניט געקאָנט פאַרדייען און איז געוואָרן מאָגערער יעדן טאָג. נאָך איינע פון אירע שרעקעדיקע, וויינעניקע נעכט, האָב איך זיך דערמאָנט אויף קאַסטאָריאַ און איך האָב עס געקויפט. עטלאַכע טראָפּנס האָבן געמאַכט צו פיקן זי באַקוועם, און נאָך עטלאַכע דאָזעס איז עס גאָר געוואָרן אַן אַנדער קינד". דאָקטוירים אויבראַל רעקאָמענדירן די ריינעגרינעציע ניט־שעדיקע פלעטשער'ס קאַסטאָריאַ פאַר פאַרקילונגען, פאַרשטאָפונג, בויך־וויטיק און אַנדערע קראַנקהייטן פון בייבים און קינדער, און מיליאָנען מוטערס ווייסן אַז דער איינפלוס פון קאַסטאָריאַ איז דער בעסטער. היט אייך פון אימיטאַציעס. די פלעטשער אונטערשריפט אין דער צייכן פון ריכטיקער קאַסטאָריאַ.

קאַפּיטל 33

שוצלאָז

דער ווינט האָט מיט אַלע כחות געבלאָזן דורכן וואַלד.

אַן איינזאַמע פרוי איז לאַנגזאַם געגאַנגען אויפן וועג. זי איז קוים געווען אָפּשאַפן די ווערקונגען פון איבערפלוס אין זוערקייט.

פיליפּס' מילך אַף מאַנגעוויא איז שוין דער סטאַנדאַרד מיט דאָקטוירים פאַר איבער 50 יאָר. 50 פּ. פלעשלאַך אין אַלע דראַג סטאָרס. זייט זיכער אַז איר באַקומט די ריכטיקע. (נעמאַכט אין קאַנאַדע).

— מיין גאָט! — האָט ער אויסגערופן לאַכנדיק, — הייגנט אייער לעבן אָפּ פון דער פייפל, הערט עס שוין אויף צו זוכן.

— איך וועל הייגנט צו אייך זיין פריינטלאַך. צופעליק טראָג איך אויך אַזאַ קליינע זילבערנע פייפל, איך וועל עס אייך שייגקען.

ער האָט פון זיין ברוסט קעשענע אַרויסגענומען אַזאַ פייפל ווי די וואָס דער טערק האָט געהאַט.

מיט אַ פריידיקן געשריי איז דער טערק צוגעלאָפן און ער האָט צוגענומען דאָס פייפל פון אַטאַנאַסיאָס, וועלכער האָט עס אים לאַכנדיק געגעבן, ניט וויסנדיק דאָס ער ברייגנט דורך דעם זיין לעבן אין דער העכסטער געפאַר און פריידיגער איז מיט אַ געשריי ווי באַטויבט צוריקגעשפּרונגען.

קאַפּיטל 33

שוצלאָז

דער ווינט האָט מיט אַלע כחות געבלאָזן דורכן וואַלד.

אַן איינזאַמע פרוי איז לאַנגזאַם געגאַנגען אויפן וועג. זי איז קוים געווען אָפּשאַפן זיך צו שלעפן און אין צייטערנדיקער האַנט האָט זי געהאַלטן אַ פלאַש ווייַן.

ווען זי האָט געפילט דאָס אירע קרעפטן זיינען צו ענדע, פלעגט פאַרזוכט פון דעם ווייַן און דאָס האָט איר פון דעם ווייַן און דאָס האָט איר וואָס געשטאַרקט.

זי וועט באַלד ניט קאָנען מער גיין. וואָס זאָל זי טאָן, וואוהין זאָל זי זיך ווענדן? זי איז אין דער דאָזיקער גאַנגען פרעמד.

האַלב באַטויבט פון שמערץ און אַנגסט איז זי ווייטער געגאַנגען, וואָרהין? דאָס האָט זי אַליין ניט געוואוסט.

וואָלט ניט געווען בעסער ווען זי זאָל שטאַרבן?

זי האָט האַרצרייסנד געוויינט. זי איז אַזוי טרייסטלאָז, עלנט און פאַרלאָזן.

ווי גליקלאַך זי איז געווען אַמאָל ביי אירע עלטערן און איצט האָט זי זאַנאַר קיין פּלאַץ ניט וואו איר קאָפּ אויעקצולייגן.

זי וועט זיך דאָ אין וואַלד לייגן אָפּרוען, פיליייכט וועט זי באַקומען דעם טויט לינדניק אַ נאַכט אויף דער פייכטער ערד.

מיד צום טויט איז זי געווען אויף דעם קאַלטן באָדן און זי האָט שטיל געוויינט.

ווען זי וואָלט אויסגעלייזט געוואָר־געוואָרן.

פריידינגער איז צוגעלאָפן צו דעם טערק.

— מיין גאָט, וואו האָט דען דאָס פייפל געקאָנט פאַרשווינדן און גראָדע איצט ווען מיר מוזן עס האָבן? האָט ער אים געזאָגט.

בלייך ווי קרייד איז געוואָרן דער פּנים פונם טערק און זיינע הענט האָבן זיך געטרייסלט פון צער.

— העלף מיר עס זוכן — האָט ער שטיל געקרעכצט — דו ווייסט ווי וויכטיק די פייפל איז, מען וועט מיר דעם קאָפּ אָפּאָפּנעמען אין קאָנסטאַנטינאָפּאָל, ווען איך זאָל מיין מיסיע ניט דורכפירן.

איינער פון די טערקן האָט פלוצלונג געפונען דעם באַנד, און וועלכן דאָס פייפל איז געהאַנגען און דער טערקישער פירער איז שנעל צוגעלאָפן צו אים.

— דאָס איז דער באַנד! — האָט ער צופרידן אויסגערופן — דאָס פייפל מוז דאָ ליגן ווייט.

— דער באַנד איז צערייסן און צווייען. ביים עפענען דאָס געלט טאָ־שע האָב איך פון געמוזט צערייסן. קומט, העלפט מיר זוכן, מיר מוזן די פייפל שנעל געפינען.

מען האָט אויף דאָס ניט אָנגעחוי־בען צו זוכן און אויך פריידינגער האָט אין דעם אַן אַנטייל גענומען, די טער־טערקען טאָרן אים ניט חושד זיין.

— דאָס פייפל האָט געמוזט אַריינ־פאַלן אין אַ שפּאַלט פון אַ פעלזן שטיין, אויף וועלכן מען האָט דאָס אויסלייז געלט געצייכנט — האָט דער טערק אַטאַטלאָ אויסגערופן, — מיר מוזן דעם פעלז גוט דורכזוכן.

— די שפּאַלטן פונם פעלז זיינען שמאָל, ווען עס איז אַרויסגעפאַלן־אַהין ווייס איך ניט ווי מען וועט עס קאָנען אַרויסנעמען.

— די צייט איז קורץ — האָט ער שטיל אַרויסגעריפן פריידינגער — ווען מיר זאָלן באַלד ניט געפינען דאָס פייפל, וועלן מיר דעם אויבערפאַל ניט קאָנען דורכפירן.

אַטאַנאַסיאָס איז געשטאַנען פאַר־ליינט די הענט אויף זיין ברייטער ברוסט פון דער אַלטער שוצגע־קוקט ווי די טערקן זוכן, ער האָט דאָס אומרואיקייט פון די טערקן זיך ניט געקאָנט דערקלערן.

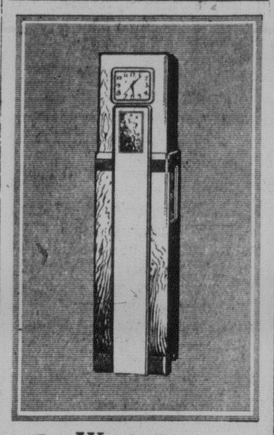

Westinghouse "Columaire 8"

דזש. ד. א. טרעפּ

באַרימטער קאַנאַדער פּאָעטיסט און לערער, פון וואַנקאָווער, ווערט באַטראַכט פאַר איינעם פון די אַנגעזעהנסטע אַוטאָריטעטן פון מוזיק אין מערב קאַנאַדע. און מיר זיינען באַפרידיקט צו האָבן די. מיינונג פון מר. טרעפּ וועגן דער פאַלטייער "8".

מר. טרעפּ שרייבט:

"קלאַרקייט פון טאָן, וואָס ווערט פאַרלאַנגט פון יעדן ראַדיאָ טעם, ווערט מער הויכנעשעצט ווען מען הערט די וועסטינגהאַוס פאַלטייער".

פאַרקויפט ביי דילערס וואָס שעצן הויך אייער פאַטראַניזירונג

גליק און ראַכע

סענסאַציאָנעלער ראָמאַן

פון א. א.

(פאָרזעצונג)

מיט זיין האַנט האָט ער געטאַפּט אין זיין בוזיק געשעענע, אום אַריינצו־נעמען די קליינע זילבערנע פייפל, ער האָט עס גלייך ניט געפונען אין ער האָט עס אומרואיק געטומען זוכן.

אין טאַש איז עס ניט געווען.

האָט געטאַפּט אויף זיין האַלז און אויף דאָס באַנד איז ניט געווען, וואו איז אַלזאָ אהינגעקומען דאָס פייפל?

זיין געזיכט איז געוואָרן בלאַס און זיינע אויגן האָבן דערשראָקן געקוקט אַרום זיך.

וואו איז זיין פייפל?

פריידינגער האָט זיך געמאַכט אַזוי ווי ער באַטערקט נאָר ניט דאָס שרעק פונם טערק און ער האָט זיך רואיק איינגעהערט צו אַטאַנאַסיאָס'עס דער צייטונגען.

דער טערק האָט געציטערט ווי אין אַ שרעקלאַכן פיבער, ער מוז געפינען דאָס פייפל, פון איר הייגנט אַלעס אָפּ.

ווען ער האָט דורכגעזוכט זיינע קלייידער און ער האָט עס ניט געפון־נען, האָט אַן אַנגסט שוויים גענומען טריפן פון זיין בלאַסן שטערן.

— קאַמעראַדן! — האָט ער אויס־גערופן שווער אַטעמנדיק, — מיין פייפל איז פאַרלאָרן געגאַנגען, העלפט עס מיר זוכן.

די טערקן האָבן דערשראָקן גע־קוקט אויף זייער פירער, אויף זיי האָ־בען געוואוסט ווי וויכטיק דאָס פיי־פעל איז און זיי האָבן דערזיבער אָנ־געאָנגען צו זוכן.

פריידינגער האָט אַלעס צוגעקוקט גלייכגילטיק.

איצט איז אויף אַטאַנאַסיאָס געוואָ־רען אויפמערקזאַם.

— וואָס זוכסטו טערק? — האָט ער געפרעגט — האָסטו עפּעס פאַר־לאָרן? וויפיל געלט איז עס אַן אויף וועל דיר אָפּנעמען אַזאַ סומע ווי דו האָסט פאַרלאָרן, היינט וויל איך זעען אַרום זיך פריילאַכע פּנים'ער.

— ניין, איך האָב קיין געלט ניט פאַרלאָרן, איך האָב אָנגעוואָרן מיין זילבערנע פייפל.

אַטאַנאַסיאָס האָט חויך געלאַכט:

— ווילדער טערק, דו מאַכסט אַזאַ לאַרמ אַזוי ווי דו וואָלסט דיין קאָפּ פאַרלאָרן.

,די טערקן האָבן ניט געעטערט, זיי האָבן נאָך שטאַרקער אָנגעפאַנגען צו זוכן.

— דיין פייפל? — האָסטו עס פאַרלאָרן?

— עס איז שפּורלאָז פאַרשוואונדן אין דער וועלט אַלזאָ אין אַ מאָמענט — מיין אַלטער פאַטער אַזוי ווי אַלע אַנדערע אַלטע לייט אין דער אַלטער וועלט, האָט אַ מיינונג אויף אַלע דינגען.

— מיין גאָט! — האָט ער אויס־גערופן לאַכנדיק, — הייגנט אייער לעבן אָפּ פון דער פייפל, הערט עס שוין אויף צו זוכן.

— איך וועל הייגנט צו אייך זיין פריינטלאַך. צופעליק טראָג איך אויך אַזאַ קליינע זילבערנע פייפל, איך וועל עס אייך שייגקען.

ער האָט פון זיין ברוסט קעשענע אַרויסגענומען אַזאַ פייפל ווי די וואָס דער טערק האָט געהאַט.

מיט אַ פריידיקן געשריי איז דער טערק צוגעלאָפן און ער האָט צוגענו־מען דאָס פייפל פון אַטאַנאַסיאָס, וועלכער האָט עס אים לאַכנדיק גע־געבן, ניט וויסנדיק דאָס ער ברייגנט דורך דעם זיין לעבן אין דער העכסטער געפאַר און פריידיגער איז מיט אַ גע־שריי ווי באַטויבט צוריקגעשפּרונ־גען.

קאַפּיטל 33

שוצלאָז

דער ווינט האָט מיט אַלע כחות געבלאָזן דורכן וואַלד.

אַן איינזאַמע פרוי איז לאַנגזאַם גע־גאַנגען אויפן וועג. זי איז קוים געווען אָפּשאַפן זיך צו שלעפן און אין צי־טערנדיקער האַנט האָט זי געהאַלטן אַ פלאַש ווייַן.

ווען זי האָט געפילט דאָס אירע קרעפטן זיינען צו ענדע, פלעגט פאַר־זוכט פון דעם ווייַן און דאָס האָט איר פון דעם ווייַן און דאָס האָט איר וואָס געשטאַרקט.

זי וועט באַלד ניט קאָנען מער גיין. וואָס זאָל זי טאָן, וואוהין זאָל זי זיך ווענדן? זי איז אין דער דאָזי־קער גענגען גאַנץ פרעמד.

האַלב באַטויבט פון שמערץ און אַנגסט איז זי ווייטער געגאַנגען, וואָר־הין? דאָס האָט זי אַליין ניט גע־וואוסט.

וואָלט ניט געווען בעסער ווען זי זאָל שטאַרבן?

זי האָט האַרצרייסנד געוויינט, זי איז אַזוי טרייסטלאָז, עלנט און פאַר־לאָזן.

ווי גליקלאַך זי איז געווען אַמאָל ביי אירע עלטערן און איצט האָט זי זאַנאַר קיין פּלאַץ ניט וואו איר קאָפּ אויעקצולייגן.

זי וועט זיך דאָ אין וואַלד לייגן אָפּרוען, פיליייכט וועט זי באַקומען דעם טויט לינדניק אַ נאַכט אויף דער פייכטער ערד.

מיד צום טויט איז זי געווען אויף דעם קאַלטן באָדן און זי האָט שטיל געוויינט.

ווען זי וואָלט אויסגעלייזט געוואָר־

(פאָרזעצונג)

מיט זיין האַנט האָט ער געטאַפּט אין זיין בוזיק געשעענע, אום אַריינצו־נעמען די קליינע זילבערנע פייפל, ער האָט עס גלייך ניט געפונען אין ער האָט עס אומרואיק געטומען זוכן.

אין טאַש איז עס ניט געווען.

האָט געטאַפּט אויף זיין האַלז און אויף דאָס באַנד איז ניט געווען, וואו איז אַלזאָ אהינגעקומען דאָס פייפל?

זיין געזיכט איז געוואָרן בלאַס און זיינע אויגן האָבן דערשראָקן געקוקט אַרום זיך.

וואו איז זיין פייפל?

פריידינגער האָט זיך געמאַכט אַזוי ווי ער באַטערקט נאָר ניט דאָס שרעק פונם טערק און ער האָט זיך רואיק איינגעהערט צו אַטאַנאַסיאָס'עס דער צייטונגען.

דער טערק האָט געציטערט ווי אין אַ שרעקלאַכן פיבער, ער מוז געפינען דאָס פייפל, פון איר הייגנט אַלעס אָפּ.

ווען ער האָט דורכגעזוכט זיינע קלייידער און ער האָט עס ניט געפון־נען, האָט אַן אַנגסט שוויים גענומען טריפן פון זיין בלאַסן שטערן.

— קאַמעראַדן! — האָט ער אויס־גערופן שווער אַטעמנדיק, — מיין פייפל איז פאַרלאָרן געגאַנגען, העלפט עס מיר זוכן.

די טערקן האָבן דערשראָקן גע־קוקט אויף זייער פירער, אויף זיי האָ־בען געוואוסט ווי וויכטיק דאָס פיי־פעל איז און זיי האָבן דערזיבער אָנ־געאָנגען צו זוכן.

פריידינגער האָט אַלעס צוגעקוקט גלייכגילטיק.

איצט איז אויף אַטאַנאַסיאָס געוואָ־רען אויפמערקזאַם.

— וואָס זוכסטו טערק? — האָט ער געפרעגט — האָסטו עפּעס פאַר־לאָרן? וויפיל געלט איז עס אַן אויף וועל דיר אָפּנעמען אַזאַ סומע ווי דו האָסט פאַרלאָרן, היינט וויל איך זעען אַרום זיך פריילאַכע פּנים'ער.

— ניין, איך האָב קיין געלט ניט פאַרלאָרן, איך האָב אָנגעוואָרן מיין זילבערנע פייפל.

אַטאַנאַסיאָס האָט חויך געלאַכט:

— ווילדער טערק, דו מאַכסט אַזאַ לאַרמ אַזוי ווי דו וואָלסט דיין קאָפּ פאַרלאָרן.

,די טערקן האָבן ניט געעטערט, זיי האָבן נאָך שטאַרקער אָנגעפאַנגען צו זוכן.

— דיין פייפל? — האָסטו עס פאַרלאָרן?

— עס איז שפּורלאָז פאַרשוואונדן

לייד אינטערעסן אין באַמאָ — "די ליבע וואָס שטאַרבט קיינמאָל ניט" W. I.

פיליפּ ראָזענערס סעקס ראָזענער נעט פענסאָן

ספּעציעלע פאַרטרעטער וויניפּעג, מאַנ.

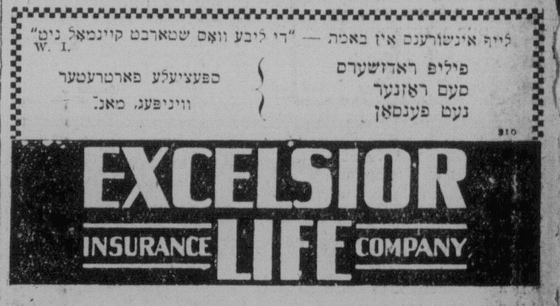

MACDONALD'S Fine Cut

דער בעסטער טאַבאַק פאַר די יעניקע וואָס מאַכן זייערע אייגענע סיגאַרעטס

10¢ & 15¢

סיגאַרעט פּייפּערס פריי

ZIG-ZAG

מיט יעדן פּעקל טאַבאַק

קאַנאַדעס פיינסטער סיגאַרעט טאַבאַק

א טשיקאַווע מעשה פון דער אַלטער היים

ווידוי פון אידיש מיידל ביי א לאָרזער מורא הוראה

די טעג איז לאַרן געווען איבערפילט מיט מענשן, צוליב אַ גרויסער סענסאַציע, וואָס האָט דאָרט פּאַסירט.

דאָס איז געווען אויף זשנאָוסקאַ נאָס נומער 16. דאָרט איז געשטאַנען אַ ציגיינערן פון אַן ערך 34 יאָר אַלט אָנגעטאָן אין ציגיינערישע מלבושים. באַהאַנגען מיט פאַרשידענע פליטער־לאָך און קרעלן מיט גרויסע אויריינגלאַך אין די אויערן. די ציגיינערן האָט פאַר האַלטן יערן דורכגיינדיקן אידן און זי האָט זיך געווענדעט צו אים אויף אי־דיש:

— כ'בעט אייך, איר זייט דאָך אַ איד, רעדט מיט מיר אביסל אידיש, איך האָב שוין לאַנג ניט גערעדט קיין אידיש . . . איך בייגט נאָך דער צייט, ווען איך זעל ווידער ווערן אַ אידישע פרוי.

יעדער פון די פאַרהאַלטענע האָט אָבער מורא געהאַט צו צוגיין צו דער ציגיינערן, כ'האָט ניט געוואוסט וואָס דאָס זאָל באַדייטן, פון וואַנען קען אַזאַ ציגיינערן דיידן אידיש.

כ'זיינען געווען דרייסטערע יונגע־לייט וואָס זיינען צוגעגאַנגען צו דער ציגיינערן און אָנגעחויבן מיט איר צו רעדן, זי אויסצופרעגן ווער זי איז און פון וואַנען זי קען אַזאַ גוט אידיש רעדן.

— אייך וועל איך נאָרנישט זאָגן, האָט די ציגיינערן געענטפערט, פירט מיך צו אַ רב. דאָרט וועל איך שוין אַלץ דערציילן.

דער דאָזיקער ענטפער האָט דאָס אויסגערופן די סענסאַציע און כ'האָט די ציגיינערן אָפּגעפירט צו איינעם פון די טורהה־תוראות.

די ציגיינערן האָט אָנגעהויבן צו דערציילן: איך בין אַ אידיש קינד, אפילו ניט גע'שמ'ט. איך שטאַם פון אַ קליין גאַליציאַנישן שטעטל וואָס לינט לעבן דער טשעכישער גרעניץ. מיין נאָ־מען איז מאַשאַ וויינבערג. איך האָב זיך אויסגעהאַדעוועט ביי מיינע פרומע אידישע עלטערן ביז איך בין אַלט גע־וואָרן 17 יאָר.

"ביי אונז אין שטעטל, האָט די ציי־גיינערן וויטער דערציילט, זיינען אַלע מאָל דורכגעאַנגען לאַנגערן פון ציגיינער — ווייל זיי וואוינען דאָרט אין די בערג. און פאַרנעמען אַפילו גאַנצע דערפער. איך בין געווען געוואוינט מיט זיי, גערעדט מיט זיי, און אפילו שוין פאַרשטאַנען זייער פיל פון זייער לשון.

"איינמאָל, דאָס איז געווען אין דעם יאָר פון פאַר דער מלחמה, איך בין דאַמאָלסט אַלט געווען 17 יאָר, איז אין דאָרף געקומען, אַ לאַנגער פון, אַ ציגיינער, צווישן זיי איז געווען אַ יונגער ציגיי־נער, אָפּגעברענט פון דער זון, אַ שטאַרקער, אַ פריילאַכער, ער האָט שטענדיק געזונגען, שטענדיק געלאַכט, שטענדיק געטאַנצט.

"מיר האָבן אין שטעטל געדאַרט אַ געזעלץ, אין דער יונגער ציגיינער איז אַריינגעקומען צו אונז גאַנץ אָפּט קויפן פאַרשיידענע זאַכן. ער איז געווען אַזאַ גוטער, אַזוי פיל דערציילט וועגן דער נרויסער וועלט. וועלכע ער האָט שוין געהאַט דורכגעוואַנדערט. גאַנצע שעה'ן איז ער ביי אונז געזעסן, געשמעכט און דערציילט. די ערשטע ציטן האָבן מיר־

נע עלטערן ניט געהאַט קיין צוטרוי צו צו שטעלן אין פאַרבינדונג מיט דעם שטעטל אין גאַליציע. וועלכעס מאַשע מען געפעלן געוואָרן און ער איז צו אונז אַפּט אַריינגעקומען.

"אין דער צטיי וועגן פאַר מיינע על־טערן איז דער יונגער ציגיינער טאַ־מאַש געווען נאָר אַ צופעליקער באַקאַנ־טער, וועלכער דאָרף אַוועקפאָרן מיט זיין ציגיינער לאַגער, איז דער פאַר מיר געוואָרן גאָר עפּעס אַנדערש. איך האָב דערקענט זיין נשמה, זיין האַרץ און איך האָב זיך אַן אַם פאַרליבט. מיר אַליין האָב איך אַזוי אויסגעוויזן מערק־ווירדיק, אַ אידיש מיידל מיט אַ ציגיי־נער? ווי אַזוי איז דאָס מעגלאַך? ס'איז אָבער יאָ מעגלאַך געווען. דער דאָזיקער ציגיינער איז מיר אַריין אין האַרצן און איך האָב אים מער ניט גע־קענט אַרויסרייסן פון זיך. טאַמאַש האָט מיך אויף געליבט. איך האָב אים גע־גלויבט, אַז ער איז אויפריכטיק. און מיינע אַלץ ערנסט. מיט איין וואָרט, איך האָב געלאָזט אַנרייזן פון אים און איך בין אַוועק פון מיינע עלטערנס הויז מיט טאַמאַש קיין סערבין.

"מיר האָבן אויך געהאַט אַ קונד, אַ אינגעלע, איך האָב זיך גע'שמ'ט, האָב ניט חתונה געהאַט לויט קיין שום דין, אָדער רעליגיעזער צערעמאָניע. איך לעב אַזוי מיט טאַמאַשן און איך קען מיך ניט באַקלאָגן אויף אים. פון דאַמאָלסט אָן וואַנדער איך צוזאַמען מיט די ציגיינער, טראָג אַזעלכע מלבו־שים וגו זיי און באַמיי זיך אויסצוזעען ווי זיי, איך טו אָבער נאָרנישט און חבר זיך זעלר ווייניק מיט זיי, איך היט נאָר טאַמאַשן מיטן עסן און בכלל, אַז ער זאָל האָבן דאָס וואָס ער דאַרף און דערצי מיין אינגעלע, איבער אידי־שע ישובים זיינען מיר ניט געגאַנגען, מיר זיינען געווען אין די פאַרשיידנ־סטע לענדער, פאַרשיידנסטע שטעט, אָבער קיין אידן האָב איך ניט געזעען, מיט קיין אידן האָב איך ניט גערעדט.

"אַן אייביקע ביינקשאַפט האָב אָבער געגאַנגען מיין האַרץ, איך האָב געוואָלט צוריק צו אידן, ווענן מיינע עלטערן ווייס איך נאָרנישט עי זיי לעבן נאָך צי זיי זיינען שוין טויט.

"איצט זיינען מיר דאָס ערשטע מאָל געקומען אין אַן אָרט וואו אַז וואוינען אידן. איך גיי יעדן טאָג אין שטאָט אַריין, כדי כאַטש פון דערוויסטנס צו זעען די אידן, כדי מיט זיי צו רעדן.

"איצט האָב איך אויך אַלעס דער־ציילט, האָט דאָס ציגיינער מיידל פאַר ענדיקט, אָבער צום סוף וויל איך אייך נאָך עפּעס זאָגן. מיין טאַמאַש וויל ווערן אַ איד און ווייל אויך אַז אונזער קינד זאָל זיין אַ אידישע. איך בין דאָך ווייטער אַ אידיש קינד, אפשר קאָן מען דאָס דורכפירן, אפשר קאָן מען טאַמאַשן מגייר זיין.

"טאַמאַש איז איצט אויך גרייט צו פאַרלאָזן די ציגיינער און אָנגעמען זיי אַלע מיינע אַלטע אידישע אַלע אַלע אַל